

Sleepover party's

My name is Jochanan Farrell. I am twenty-six years old but look thirteen, and some say I look like a ten-year-old. I am confined to a wheelchair, but with some help I can hold on to the table and stand for half a minute. I have strong arms. According to experts, I am both mentally and physically handicapped (I only have a mild mental handicap). I have not been going to school for a long time. My parents separated because I have both a mental and physical handicap. My father just couldn't take it anymore. I have an older sister who is completely healthy. She is three years older than me and lives in Washington, D.C. She is a kindergarten teacher and has decided not to have children because she fears that bad genes are in the family DNA. This means that she fears that she will have a child like me, who will be a good-for-nothing.

I suspect that by this she means a physically and mentally handicapped child and that she doesn't have the courage to say this in front of me. I am not that mentally handicapped! I am not! However, it is no fun to have a child who is a failure. I can understand that.

I was born in Baltimore and my parents separated when I was two years old. My father moved to San Diego, where he met a new woman with whom he had two more children. They are both healthy. I am the only sick one in the family. According to the doctors, I should have died a long time ago, but given the current state of science, they can probably keep me alive until I'm forty.

At first, I lived with my mother in the small town of Troy, New York State, and in the summer I work on Jim's farm. I help to pick fruit. It's difficult, because I am in a wheelchair, but on the best days, as I mentioned, I can hold on to a table for more than half a minute. I mostly pick the fruit that is on the low branches.

When I turned twelve, Father Skilling started taking care of me because my mother had a nervous breakdown and had to be hospitalized, my sister went to stay with a friend and I was destined for an institution, so Skilling said, "I'll take care of him."

Father Skilling lives alone in a dark house that smells like cauliflower. Three times a week a housekeeper comes to tidy up, because he has back pain. She explained to me that God has a purpose for everything, so there is a purpose behind my disability as well.

Then Skilling asked me, "Can I make you laugh?"

No one had ever asked me that before. Sure, I had seen people laugh, but I had never laughed as far back as I can remember.

So, I nodded my head to nod, giving him permission to make me laugh. My mother and sister understand me very well; strangers, on the other hand, can't until I repeat things three times. Father Skilling made me lie down on his bed and began to undress me.

I asked, "What are you doing, Father Skilling?"

He didn't understand, however. When I get agitated because people don't understand me, I just spit, so I prefer not to get agitated. Only after a long time did I find out that it was tickling that Father Skilling did to me.

Since that first sleepover, I have gone at least three times a week to see Skilling, because my mother had no objections. He would always ask me, "Do you want me to tickle you?"

If I said yes, then he would give me a lemonade.

Skilling didn't talk much about God anymore, but he kept saying that it was God who wanted to tickle me and that he himself would prefer to tickle someone who was better looking and healthier than me, but that it was difficult because "he was being watched." What he meant by that I don't know, but my mother was recovering from her nervous breakdown so I didn't want to upset her with those questions. My mother was grateful that Father Skilling did so much for me and often said, "If he weren't around!". When I turned fourteen, my mother told me about a rich man who loved children very much, especially if they were sick. She told me that she had written a letter to that rich man asking him to cheer me up because she couldn't, and for the sake of completeness, I should mention that at that time she tried sleeping pills to end it all.

I am writing this text with the help of my physical therapist, Ms. Rita, who says I should also include this detail, namely that my mother is not to blame for lying in the bathtub with all those sleeping pills. She had also written a letter telling Skilling to take care of me, if his back would allow him, and that otherwise he would have to entrust me to God's hands. Or to some nuns, if necessary. Whatever the case, she did not take the sleeping pills, got out of the tub, and wrote the letter to the rich man. The rich man replied that he wanted to cheer me up and that cheering me up was the beginning of all healing. My mother said he was a musician, but since I have been almost completely deaf for a few years, I don't understand any of it. I can read lips pretty well, but people often forget to look my way, and then things go to hell.

On my 15th birthday I was allowed to go to the rich guy. First in a plane, then in another plane and then in a car. He lived in a park and my mother said he cheered up sick children. That he did it because he was a benefactor like few people. They put me in my wheelchair in a room full of toys, but that time I stayed seated because, as you know, I have trouble controlling my muscles.

Skilling was not happy that I was going to the rich man. He told me, "Rich people are bad people." After waiting for a long time in the room full of toys, someone walked in. At first, I thought it was another sick child who needed cheering up like me. I had seen myself in the mirror before, but this one looked even sicker than me, even though he was not in a wheelchair.

Then he began to talk and it turned out that the sick child was the rich man and his name was Mr. Jackson, but I was not allowed to call him that, I had to call him Peter Pan and he also made me laugh, but in a very different way from Father Skilling. We slept together in a bed, which was very cozy. Very

different from Father Skilling, because he used to say, "After tickling, get out of bed. Idleness is the root of all evil".

When I returned, Father Skilling asked me if I had been in Mr. Jackson's bed, and when I nodded yes, he said that Mr. Jackson was the devil. I explained that his name was actually Peter Pan, but Father Skilling once again failed to understand me.

He began cursing violently and said, "After all I have done for you, you are so unfaithful to me. Shame on you. What a rotten little boy you are." Then he slapped me hard on the ear. And then another. And then another. And then another. Skilling couldn't stop hitting me.

I went to Peter Pan a few more times, sometimes I was wrong and called him Mr. Jackson. Peter Pan said he loved all sick children, but me more, because I was the sickest child he knew. Once he climbed into my lap, which hurt a little, then he hugged me and began to cry. Peter Pan cried for at least an hour and I didn't know what to say, I just thought, maybe being the sickest child Peter Pan knows should make me proud, because according to Father Skilling there are a lot of sick children in the world and even Christ was a sick child who loved to be tickled. A lot.

Before I left, Peter Pan told me to come back soon. Skilling again wanted a detailed account of what had happened, but because he couldn't understand me, he got angry and started yelling, "If that pervert touches you again, I'll kill him. It's always like that with those niggers".

Then father Skilling showed me his buttocks. He had never shown them to me. He pressed them against my mouth. There was some shit in between, and Father Skilling said that was the punishment for people like me who were mentally and physically disabled and played with dirty niggers. I replied that Mr. Jackson's name was Peter Pan and he was not a dirty nigger but a sick child like Christ, but Father Skilling, again, did not understand me.

I had to eat the shit that was between his buttocks. Actually, that wasn't the worst part, the worst part was the hair that grew between his buttocks and to which other sorts of crap were attached. I may be mentally and physically disabled, but I don't like hair in my food.

On Father Skilling's buttocks were hundreds of pimples. I too have red spots on my buttocks, but it is because I am always sitting. Skilling was able to walk, so God knows why he had diaper rash.

Once I had eaten everything between Skilling's buttocks, he started complaining again that he would like something healthier and nicer, not something that would rot in a wheelchair, but that he couldn't do that because the FBI was watching him and he couldn't be seen in any pool anymore. He also said that I was so disabled that the FBI didn't care about me anyway.

Every year I was allowed to go to Peter Pan. When I came back Skilling was more and more upset and I had to eat everything between his buttocks. Peter Pan said he had given up children, but he made an exception for me because I was too sick. He had a big bed, a very nice bed. With lots of pillows.

Skilling always says, "If that nigger touches you again, I'll lynch him".

According to Skilling's housekeeper, he has trouble sleeping because of back pain and that's why he can't stand Negroes. What exactly Negroes have to do with Father Skilling's back pain I don't know, but there are many more things that I don't understand. Miss Rita says that in the current state of science, they can keep me alive until I'm forty. She says that practically every day.

Actually, I hope it doesn't take that long.

Logeertijds

Mijn naam is Jochanan Farrell. Ik ben zesentwintig jaar oud maar ik zie eruit als dertien, en sommige mensen beweren dat ik op een tienjarige lijk. Ik zit in een rolstoel, met een beetje hulp kan ik me aan een tafel vasthouden en op die manier een halve minuut blijven staan. Ik heb sterke armen.

Volgens deskundigen ben ik zowel verstandelijk als lichamelijk gehandicapt. (Ik ben maar een beetje verstandelijk gehandicapt.) Naar school ga ik al lang niet meer.

Mijn ouders zijn uit elkaar gegaan omdat ik zowel verstandelijk als lichamelijk gehandicapt ben. Mijn vader kon er niet meer tegen. Ik heb één oudere zus en die is helemaal gezond. Zij is drie jaar ouder dan ik en ze woont in Washington D.C.

Zij is kleuterjuffrouw en ze heeft geen kinderen want ze is bang dat de slechte genen in de familie zitten. Daarmee bedoelt ze dus dat ze bang is dat ze een kind zal krijgen dat net als ik niet helemaal zal lukken. Ik vermoed dat ze daarmee een lichamelijk en verstandelijk gehandicapt kind bedoelt en dat ze dat niet durft te zeggen waar ik bij ben. Zo verstandelijk gehandicapt ben ik niet! Het is hoe dan ook geen pretje om een mislukt kind te krijgen. Dat begrijp ik best.

Ik ben geboren in Baltimore en mijn ouders zijn uit elkaar gegaan toen ik twee was. Mijn vader is naar San Diego verhuisd, waar hij een nieuwe vrouw heeft ontmoet met wie hij twee kinderen heeft gekregen. Zij zijn allebei gezond. Ik ben de enige zieke in de familie. Volgens de doktoren had ik allang dood moeten zijn. Maar gezien de huidige stand van de wetenschap kunnen ze me waarschijnlijk tot mijn veertigste in leven houden.

Ik woonde eerst bij mijn moeder in het stadje Troy, in de staat New York, en in de zomer werk ik bij boer Jim. Dan help ik met het plukken van fruit. Dat is moeilijk, want ik zit in een rolstoel, maar op goede dagen kan ik me ruim een halve minuut achter elkaar aan een tafel vasthouden.

Ik pluk vooral laaghangend fruit.

Toen ik twaalf was begon priester Skilling zich om mij te bekommeren. Mijn moeder had een zenuwinzinking en moest naar het ziekenhuis, mijn zus ging bij een vriendinnetje logeren en ik moest naar een inrichting, en toen zei priester Skilling: 'Ik neem hem wel in huis.'

Priester Skilling woont alleen in een donker huis waar het naar bloemkool ruikt. Drie keer per week komt er een huishoudster om de boel aan kant te maken, want priester Skilling heeft het aan zijn rug.

Hij legde me uit dat God met alles een bedoeling heft en dat er dus ook een bedoeling achter mijn handicap zit.

Toen heeft priester Skilling gevraagd: 'Zal ik je aan het lachen maken?'

Dat had nog nooit iemand aan me gevraagd. Ik heb natuurlijk wel mensen zien lachen, maar zelf had ik voor zover ik me kon herinneren nooit gelachen.

Daarom knikte ik dat priester Skilling mij aan het lachen moest maken. Mijn moeder en mijn zus kunnen me heel goed verstaan, vreemden verstaan me meestal pas als ik drie keer heb gezegd wat ik te zeggen heb.

Priester Skilling legde me op zijn bed en hij begon me uit te kleden en toen vroeg ik: 'Wat doet u, priester Skilling?'

Maar hij verstond me dus niet. Als ik me ga opwinden omdat mensen me niet verstaan, komt er alleen maar spuug uit, dus dat doe ik liever niet.

Pas na lange tijd kwam ik erachter dat het kietelen was wat priester Skilling met me deed. Sinds die eerste logeerpartij ben ik minstens drie keer per week bij priester Skilling op bezoek geweest, want mijn moeder vond dat goed. Priester Skilling vraagt altijd: 'Zal ik je kietelen?'

Als ik gekieteld ben, krijg ik limonade.

Over God praatte priester Skilling nu niet meer zoveel, maar hij zegt nog wel dat het God is die wil dat hij mij kietelt en dat hijzelf ook liever iemand had gekieteld die mooier en gezonder was dan ik, maar dat die moeilijk te krijgen zijn omdat hij in de gaten wordt gehouden. Wat hij daarmee bedoelde weet ik niet precies, en mijn moeder was aan het herstellen van een zenuwinzinking dus aan haar wilde ik het niet vragen.

Mijn moeder was dankbaar dat priester Skilling zoveel voor me deed en vaak zei ze: 'Als we priester Skilling toch niet hadden.'

Toen ik veertien werd vertelde mijn moeder me over een rijke man die veel van kinderen hield, vooral als ze ziek waren. Ze zei dat ze een brief aan die rijke man had geschreven of hij mij wilde opvrolijken want zelf lukte het haar niet, en ik moet nu voor de volledigheid zeggen dat ze ook geprobeerd heeft in die tijd met slaaptabletten er een einde aan te maken.

Ik typ dit samen met hulp van mijn fysiotherapeut, juffrouw Rita, en die zegt dat ik dit voor de volledigheid erbij moet zetten. Dat mijn moeder dus niet zoveel te verwijten valt, omdat ze in de badkuip was gaan liggen met allemaal slaaptabletten. Ze had ook een brief geschreven dat priester Skilling goed voor me moest zorgen, als zijn rug dat toeliet, en dat hij me anders aan de handen van God moest toevertrouwen. Of desnoods aan een paar nonnen.

Maar ze nam de slaaptabletten toch maar niet, klom uit de badkuip en schreef de brief aan de rijke man.

De rijke man schreef terug dat hij me wel wilde opvrolijken en opvrolijken was het begin van alle genezing. Mijn moeder zei dat hij muziek maakte, maar aangezien ik alweer een paar jaar vrijwel helemaal doof ben, weet ik daar niets van.

Ik kan redelijk liplezen, maar de mensen vergeten vaak mijn kant uit te kijken en dan gaat het mis.

Voor mijn vijftiende verjaardag mocht ik naar de rijke meneer. Eerst in een vliegtuig, toen in een ander vliegtuig en toen in een auto.

Hij woonde in een park en mijn moeder had gezegd dat hij zieke kinderen opvrolijkte. Dat hij dat deed omdat hij een weldoener was zoals er maar weinig weldoeners waren. Ik werd in mijn rolstoel in een kamer met allemaal speelgoed gezet, maar ik bleef zitten omdat ik moeite heb mijn spieren te controleren. Priester Skilling was niet blij geweest dat ik naar de rijke meneer ging. Hij zei: 'Rijke mensen zijn slechte mensen.'

Nadat ik heel lang had gewacht in de kamer vol met speelgoed kwam er iemand binnen. Eerst dacht ik dat het een ander ziek kind was dat moest worden opgevrolijkt. Ik heb mezelf weleens in een spiegel gezien maar deze leek nog zieker dan ik, ook al zat hij niet in een rolstoel.

Toen begon hij te praten en het bleek dat het zieke kind de rijke man was en dat hij meneer Jackson heette maar ik mocht hem zo niet noemen, ik moest Peter Pan tegen hem zeggen en hij heeft mij aan het lachen gemaakt, maar heel anders dan priester Skilling. We hebben samen in een bed geslapen, dat was heel knus. Heel anders dan bij priester

Skilling, want die zegt altijd: 'Na het kietelen het bed uit. Luiheid is des duivels oorkussen.'

Toen ik weer terug was, vroeg priester Skilling of ik bij meneer Jackson in bed had gelegen en toen ik ja knikte, zei hij dat meneer Jackson de duivel was. Ik legde uit dat meneer Jackson Peter Pan heette, maar priester Skilling kon me weer eens niet verstaan.

Hij begon heel hard te vloeken en priester Skilling zei: 'Na alles wat ik voor je heb gedaan ben je me zo ontrouw. Foei. Wat ben jij een rotjoch.' Daarna gaf hij me een harde oorvijg. En toen nog een. En toen nog een. En toen nog een. Priester Skilling kon niet meer ophouden met slaan.

Ik ben nog een paar keer naar Peter Pan gegaan, die ik in het begin nog weleens per ongeluk 'meneer Jackson' heb genoemd.

Peter Pan zei dat hij van alle zieke kinderen hield maar van mij het meeste omdat ik het allerziekste kind was dat hij kende. Een keer klom hij bij mij op schoot, wat best een beetje pijn deed, en hij hield mij vast en begon te huilen.

Peter Pan heeft zeker wel een uur gehuild op mijn schoot en ik wist niet wat ik moest zeggen, ik dacht alleen: het is misschien best iets om trots op te zijn om het allerziekste kind te zijn dat Peter Pan kent, want volgens priester Skilling zijn er heel veel zieke kinderen op de wereld en hij zegt dat Christus eigenlijk ook een ziek kind was die er eel van hield om gekieteld te worden.

Voor ik wegging zei Peter Pan dat ik snel moest terugkomen.

En priester Skilling wilde weer precies weten wat er was gebeurd, maar omdat hij mij slecht kon verstaan werd hij boos en begon hij te schreeuwen: ‘Als die viezerik nog een keer aan je zit, vermoord ik hem. Het is altijd hetzelfde met die negers.’

Priester Skilling liet me zijn billen zien. Die had hij me nog nooit laten zien. Hij drukte die tegen mijn mond. Er zat stront tussen en priester Skilling zei dat dat de straf was voor mensen zoals ik die door God verstandelijk en lichamelijk gehandicapt waren gemaakt en die spelletjes speelden met vieze negers.

Ik zei dat meneer Jackson Peter Pan heette en geen vieze neger was maar een ziek kind net als Christus, maar priester Skilling verstond me niet.

Ik moest de stront opeten die tussen zijn billen zat. Eigenlijk was dat niet het ergste, het ergste waren de haren die tussen zijn billen groeiden en waaraan allemaal andere rotzooi kleefde. Ik mag dan wel verstandelijk en lichamelijk gehandicapt zijn, maar ik houd niet van haren in mijn eten.

Er zaten wel honderd pukkels op de billen van priester Skilling. Ik heb ook rode plekken op mijn billen, maar dat komt omdat ik altijd op die billen zit. Priester Skilling kan wel lopen, dus hoe hij aan luieruitslag komt mag God weten.

Toen ik alles wat tussen de billen van priester Skilling kleefde had opgegeten begon hij weer te klagen dat hij ook wel liever iets beters en mooiers had gehad, niet iets wat weg zat te rotten in een rolstoel, maar dat hem dat niet lukte omdat de FBI hem in de gaten hield en dat hij zich daarom in geen enkel zwembad meer kon vertonen. Hij zei ook dat ik zo gehandicapt was dat het de fbi toch niets kon schelen wat er met mij gebeurde.

Elk jaar mocht ik naar Peter Pan. Als ik terugkwam was priester Skilling helemaal overstuur en ik moest alles opeten wat tussen zijn billen zat.

Peter Pan zei dat hij de kinderen had afgezworen, maar dat hij voor mij een uitzondering maakte omdat ik zo ziek was. Hij had een groot bed, een heel fijn bed. Met allemaal kussens.

Priester Skilling zegt altijd: ‘Als die neger nog een keer aan je zit, lynch ik hem.’ Volgens de huishoudster van priester Skilling kan hij van de rugpijn niet slapen en daarom kan hij negers niet uitstaan. Wat de negers precies met priester Skillings rugpijn te maken hebben weet ik niet, maar er is wel meer dat ik niet begrijp.

Juffrouw Rita zegt dat ze me gezien de huidige stand van de wetenschap nog wel tot mijn veertigste in leven kunnen houden. Dat zegt ze zowat elke dag. Eigenlijk hoop ik dat het niet zo lang duurt.